B Ó G K R Ó L M I Ł O Ś Ć H O N O R O J C Z Y Z N A

W I A R A O J C Z Y Z N A T R A D Y C J A S Z L A C H E T N O Ś Ć W O L N O Ś Ć

„Victoria in Jesu Christo"

„Qui Leszczynsciorum genus ignorat Poloniam ignorat. Triumphalis familia, ex qua tot Duces tot Senatus decora, tot Antistites & Archiepiscopos numerare licet."

Uniwersał

Królewski Pakt dla Senatu

W imię Pana Naszego Jezusa Chrystusa. W imię Boga Ojca w Trójcy Jedynego. Amen.

My, Leh XVII Wojciech Edward I z Dynastii Leszczyńskich, z Bożej łaski Pan całej Polski-Lehii, Król elekt Polski-Lehii Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Polaków, Lachów, Lechów, Le[c]hitów, Sarmatów, Wenedów, Wandalów; Wielki Książę Litewski, Ruski, Kaszubski, Pruski, Mazowiecki, Żmudzki, Kijowski, Wołyński, Podolski, Inflancki, Smoleński, Siewierski, Czernichowski, Śląski, Łużycki, Wenedyjski, Wielecki, Miśnieński, Milicki, Lutycki, Wielecki, Obotrycki; Książę Lotaryngii i Barrois, Książę Bari i Rossano; Pan i Dziedzic Lehii, Rusi, Ziemi Sambijskiej (Królewieckiej), Połabia, etc., etc., Protektor: Słowiańszczyzny (szczególnie Moraw), Królestwa Francji, Księstwa Lotaryngii i Bar, Księstwa Bari i Rosano, Księstwa Toskanii, Księstwa Nowogrodzkiego, Wyspy Gotlandia, Królestwa Nowa Francja – Indiana (część USA - Wielka Luizjana oraz część Kanady - Quebec), Królestwa Merina (Madagaskaru) oraz Królestwa Jerozolimskiego, wszem wobec i każdemu z osobna, komu to wiedzieć należy, osobliwie Wielebnym w Bogu, Jaśnie Wielmożnym, Wielmożnym, Szlachetnie Urodzonym, Senatorom, Dygnitarzom, Urzędnikom i wszystkiemu Rycerstwu, tudzież Hetmanom, Regimentarzom, etc., Uprzejmie i Wiernie Nam asystującym z Bożą Łaską Królewską, ale też wszystkim szlachetnym Polakom - Lehitom, którym los Ojczyzny i Dobro Świata leży na sercu, wydajemy niniejszy Uniwersał w celu opisania sytuacji Polski i Polaków A.D.2023 przed zbliżającymi się Wyborami Parlamentarnymi A.D.2023, szczególnie Wyborami do Senatu III RP.

Naszym zadaniem, jako Króla Polski-Lehii elekta, jest odbudowa – odnowienie Królestwa Polskiego.
Nie jesteśmy pierwsi!
Zadania odbudowy Królestwa Polskiego w naszej historii podjęli się:

- Kazimierz Odnowiciel w latach 1040-1058,
- Władysław Łokietek w latach 1305-1320.
- Stanisław Leszczyński w latach 1704-1736.

Dwóm pierwszym udało się; Stanisławowi Leszczyńskiemu, niestety nie.

Każde państwo, w tym każde królestwo, przechodzi wcześniej czy później, kryzys kończący się jego upadkiem lub odnowieniem.
W naszej ponad 1.000-letniej historii, pierwszy notowany kryzys ledwo, co powstałego Królestwa Polskiego, z czasów Mieszka I - Bolesława I Chrobrego - Mieszka II, to okres 1036-1038 i wybuch Powstania Ludowego – głównie chłopstwa, poprzedzonego Buntem Możnowładców – poronionych książąt (wg terminologii Wincentego Kadłubka). Władza centralna króla (prawdopodobnie Bolesława II Okrutnego) przestała wówczas istnieć. Władzę przejęli, nie dochowując wiary przyrodzonym panom, nie dynastyczni przedstawiciele warstwy możnowładczej np. Miecław na Mazowszu, którzy uwłaszczyli się na władzy królewskiej. W dzisiejszej terminologii, była to rewolucja wywołana przez czerń, którą dzisiaj określamy

mianem Bolszewii. Gdy nie ma majestatu władzy książęcej lub królewskiej, możnowładztwo nie jest w stanie zapanować nad czernią.
Nieszczęściu, czyli pełnej anarchii nowo powstałego królestwa, zaradził wówczas Kazimierz Odnowiciel (1016-1058). Ograniczył prawa dla czerni i możnowładców (ratując im życie przed czernią). Postawił na stan rycerski (dzisiaj powiedzielibyśmy, na klasę średnią), która kilkaset lat później zamieni się w stan szlachecki. To prawdopodobnie Kazimierzowi Odnowicielowi zawdzięczamy pierwsze w pełni świadome usystematyzowanie państwa. Przede wszystkim władzę obejmuje z powrotem książę przyrodzony; możnowładztwo zajmuje miejsce przyszłego Senatu; rycerstwo to przyszły stan szlachecki (stojący na czele Sejmików Ziemskich); czerń to przyszli świadomi poddani – obywatele ziemscy (włościaństwo z kmieciami – sołtysami na czele) i grodowi (mieszczaństwo z wójtami i burmistrzami na czele). Kazimierz odbudowuje też struktury kościelne reaktywując biskupstwa w: Krakowie, Gnieźnie, Poznaniu, Wrocławiu. Była też cena za to odnowienie: utrata części Śląska i Grodów Czerwieńskich oraz przymusowy sojusz (na granicy zależności) z Niemcami i Rusią Kijowską. Na szczęście, tak Niemcy jak Ruś Kijowska akceptowali odnowione Królestwo Polskie, jako bezpieczny bufor między sobą.

Syn Kazimierza Odnowiciela, Bolesław Szczodry (Śmiały), jako koronowany Król, próbuje usystematyzować pozycję hierarchów kościoła rzymskiego. Niestety konflikt z biskupem Stanisławem kończy się tragicznie i jest prawdopodobnie przyczyną pojawienia się okresu zwanego „rozbiciem dzielnicowym", w którym biskupi zajmują pozycję dominującą nad książętami, nie dążąc do ich koronacji.

Kolejny kryzys polskiej monarchii przypada na lata 1138-1320, gdy na podstawie Testamentu Krzywoustego z roku 1138, a de facto „Statutu o sukcesji po zmarłym władcy" władzę objęli książęta dzielnicowi z Księciem Seniorem w Krakowie, walcząc pomiędzy sobą o schedę po Seniorze. Walka między książętami trwała do 1295 roku, gdy koronował się Przemysł II na Króla Polski.

Od czasu ostatniej koronacji Bolesława Szczodrego (1076) minęło 219 lat.

Niestety, Przemysł II został zamordowany w niecały rok od koronacji, tj. w roku 1296.
Tron w Polsce objął w roku 1300 Król Czech - Wacław II, by po jego śmierci w roku 1305 znów zapanowało bezkrólewie.
Tym razem, biskupi poczuli się żywotnie zagrożeni, szczególnie na Pomorzu, gdzie Zakon Krzyżacki rozpościerał swe wpływy. Biskup włocławski Gerward z arcybiskupem gnieźnieńskim Janisławem postanowili temu zaradzić, zmierzając do koronacji Władysława Łokietka, co miało miejsce 20 stycznia 1320 roku.

Bez koronacji Łokietka, Słowianie Nadwarciańscy i Nadwiślańscy, skończyliby jak Słowianie Nadreńscy, Połabscy czy Nadodrzańscy - zostaliby eksterminowani. Czas rozbicia dzielnicowego lat 1138-1295 wykorzystali Niemcy na podbój i eksterminację słowiańskich plemion Połabskich.

W roku 1320 udaje się odnowić Królestwo Polskie Władysławowi Łokietkowi. Ekspansja Niemiec i Zakonu Krzyżackiego na Ziemie Słowian ustaje.

Krótkotrwały kryzys państwa pojawia się po bezpotomnej śmierci Kazimierza Wielkiego w roku 1370 ale sytuację ratuje... Jadwiga, zostając Królem Polski i przekazując Królestwo Polskie, poprzez ślub z Władysławem Jagiełło, na prawie 200 lat, nowej Dynastii Jagiellońskiej.

Za czasów Jagiellońskich krystalizuje się ustrój Królestwa Polskiego, który możemy nazwać monarchią *mixta*. Pojawia się Sejm Walny, składający się z trzech stanów: Króla, Senatu (ex Rada Królewska) oraz z Izby Poselskiej – z reprezentantami Ziem wiecowych – Powiatów.

Reprezentantami w Senacie są wyżsi dostojnicy i urzędnicy królewscy oraz wyższe duchowieństwo. Na czele Senatu, jako organu królewskiego, stoi *alter* Rex – Prymas Królestwa Polskiego.

Senat, jako elita państwa, staje się organem dbającym o równowagę pomiędzy *libertatem ed majestatem*.

„(...) Senatorowie zowią się na ostatek ordo intermedius inter majestatem ed libertatem – cóż może być za funkcja zaszczytniejsza, jako zastąpić wszystkie impety tak przeciwnych sobie prerogatyw? Reprezentować zawsze majestatowi, że wolność nienaruszona jest najbezpieczniejszym dostojeństwa jego warunkiem; a wolności, że jej najdroższy szacunek, pod cieniem tronu, nie traci swego splendoru".
Stanisław Leszczyński – „Głos wolny Wolność ubezpieczający" – Rozdział: Senat.

Reprezentantami w Izbie Poselskiej – Sejmie są Posłowie Ziemscy, po dwóch z każdego Powiatu. Na czele Izby Poselskiej – Sejmu stoi Marszałek – przedstawiciel ziemiaństwa – wywodzący się z ex stanu rycerskiego – ze szlachty.

Oczywistym jest, że wobec tłumu szlachty na Sejmie Walnym, Król od czasów Władysława Jagiełły potrzebował „mediatora", który reprezentując majestat królewski, równoważyłby poglądy Króla z poglądami szlachty „*per argumentum*".

Znaczenie Izby Poselskiej i Senatu przechylało się w czasie, to w tą, to w drugą stronę.

Statuty Cerekwicko-Nieszawskie z roku 1454 oraz Piotrkowskie z 1496 roku dały szlachcie i Sejmikom Ziemskim prawo współdecydowania o losach państwa – „*Nic odtąd, nie będzie stanowione bez zgody Sejmików Ziemskich*". Szala przechyliła się na stronę Izby Poselskiej.

Przywilej Mielnicki z 1501 roku dawał Senatowi ogrom prerogatyw królewskich i przewagę nad Izbą Poselską. Szala przechyliła się w stronę Senatu.

Konstytucya znana jako „Nihil Novi" z 1505 roku a de facto „*Nihil novi (...) sine communi Consiliorum et Nuntiorum Terresterium consensu*", postanowiła, że w państwie – Królestwie Polskim - nic nie będzie stanowione bez zgody Posłów Ziemskich (Izby Poselskiej), Panów Rady (Senatu) i Króla.

Taki stan trwał do czasów saskich (1697-1763), czyli do czasów próby wprowadzenia monarchii absolutnej, co zakończyło się dla Królestwa Polskiego upadkiem.
Jak mogło dojść do opanowania Polski przez niemiecką (saską) Dynastię Wettynów?

Po śmierci ostatniego Jagiellona – Zygmunta Augusta w roku 1572 zmuszeni byliśmy do zmiany Dynastii w sposób podobny jak za czasów Jadwigi Andegaweńskiej.
Rolę Jadwigi bierze na siebie Anna Jagiellonka (1523-1596) – siostra Zygmunta Augusta.

Obrany elekcyjnie Henryk Walezy ma zapisane w *pacta conventa* (Artykuły Henrykowskie) ślub z Anną Jagiellonką. Niestety Walezy ucieka z Polski.
Kolejny elekcyjny król - Stefan Batory poślubia w 1576 roku Annę Jagiellonkę ogłoszoną w roku 1575 Królem Polski. Prawem *iure uxoris* zostaje Królem Polski. Niestety szybko umiera, bo w roku 1586. Anna Jagiellonka zrzeka się praw do korony na rzecz swojego siostrzeńca - królewicza szwedzkiego Zygmunta. Nastaje (od 1587 roku) Dynastia Wazów, skoligacona poprzez Katarzynę – siostrę Anny i Zygmunta z Jagiellonami.

Po abdykacji ostatniego Wazy - Jana II Kazimierza w 1668 roku z powodu braku zgody szlachty na wybór następcy tronu już za życia poprzednika (*vivente rege*) zapanowała monarchia stricte elekcyjna – niedynastyczna – *viritim*, gdy szlachta „wyzwoliła się" z polityki dynastycznej królestwa.

Zapanował okres kupczenia tronem. Historia zatoczyła koło; możnowładcy powrócili do lekceważenia „panów przyrodzonych" – praw dynastycznych do tronu. Powróciliśmy do lat 1036-1038 – do anarchii i próby rządzenia przez osoby – możnowładców, spoza dynastii panującej.

Po Michale Korybucie Wiśniowieckim – pochodzącego z możnowładztwa kresowego - na tron wchodzi Jan III Sobieski - hetman, a po nim Niemiec (sic!) uzurpator August II Wiarołomny, z zupełnie nam obcej saskiej Dynastii Wettynów.

Tej sytuacji tzn. „wrogiego przejęcia polskiego tronu" przeciwstawili się niektórzy polscy możnowładcy, w tym Ród Leszczyńskich, z Rafałem Leszczyńskim i jego synem Stanisławem Leszczyńskim. Próba objęcia tronu przez Króla Piasta-Lehitę skończyła się dwukrotnie niepowodzeniem.

Po abdykacji Stanisława Leszczyńskiego – jako króla wygnańca – w roku 1736, tron w Polsce objął kolejny uzurpator August III Gnuśny – syn Augusta II Wiarołomnego, nadal próbując wprowadzić tron dziedziczny dla saskiej Dynastii Wettynów oraz próbując wdrożyć w Królestwie Polskim, za ojcem – despotą, monarchię absolutną. W trakcie panowania Dynastii Wettynów, przez 66 lat, odbyły się trzy Sejmy Walne (sic!).

Po śmierci Augusta III, tron obejmuje na życzenie Carycy Rosji Stanisław II Poniatowski, promowany przez ród Czartoryskich, widzących w sojuszu z Rosją (sic!) ratunek dla Polski.

Kolejna abdykacja w 1795 roku bezdzietnego Króla Stanisława II Poniatowskiego kończy okres eksperymentu politycznego z królami elekcyjnymi *viritim* i monarchią elekcyjną. Polska znika z map politycznych Europy do roku 1919 gdy zostaje wskrzeszona, nie jako Królestwo Polskie (mimo prób Rady Regencyjnej) ale jako Republika Polska – Rzeczpospolita.

Nastaje dla Polski okres republikański lat 1918-2023 z przerwą na II Wojnę Światową - okupację niemiecko-rosyjską lat 1939-1945.

Z królewskiego punktu widzenia, wróciliśmy obecnie do okresu lat 1036-1038 – lekceważąc, na żądanie masonerii, prawa panów przyrodzonych do Ziemi Polskiej.

Po 1918 roku do dzisiaj, kacyki partyjne, zastępujące możnowładztwo wieków wcześniejszych, lekceważą naszą przeszłość - prawa dynastyczne panów przyrodzonych przypisanych do tej Ziemi.

Rodzina Leszczyńskich, mająca pełne prawa sukcesyjne i dynastyczne, postanowiła odnowić Królestwo Polskie.

W dniu 16 lipca A.D.2016 w Gdańsku Oliwie, w ex klasztorze pocysterskim, Sejm Walny elekcyjny obrał Wojciecha Edwarda Leszczyńskiego na Króla Polski elekta a Iwonę Leszczyńską *de domo* Leszczyńska na Królową Polski elekta, kierując się przede wszystkim prawami przyrodzonymi panów tej Ziemi.

Zwrot „Pan", „Pani" należy rozumieć jako „przyrodzone prawo do panowania" na danej Ziemi; dawniej oznaczało posiadacza danej Ziemi i/lub jej władcę. Każdy rodowity Polak jest „Panem" lub „Panią", ma bowiem przyrodzone (a nie stanowione) prawo do posiadania skrawka Ziemi Polskiej i władania tym skrawkiem. Praw przyrodzonych nie posiadają obcy przybysze; posiadają oni tylko prawa stanowione.

Polski Król i Królowa, w polskiej tradycji, mają przyrodzone prawa panowania na całym terytorium Królestwa, są też jakby Panami Ziemi należącej do Królestwa i Panami dóbr mineralnych znajdujących się na terenie Królestwa. Trzeba oczywiście odróżnić Dobra Królestwa Polskiego od Dóbr królewskich.

W Bolszewii ten problem jest rozwiązany przez tzw. Skarb Państwa; co w praktyce oznacza, czyje państwo tego Skarb Państwa.

Nie chcesz Króla – Pana Dóbr Królestwa Polskiego, masz w zamian nieokreśloną bliżej klikę (partię polityczną i jej mocodawców) zawiadującą Skarbem Państwa.

Ledwo co, minęła 7. rocznica naszej elekcji - czas wykorzystany do pełnego „wskrzeszenia z martwych" Królestwa Polskiego-Lehii.

Nie było łatwo Kazimierzowi Odnowicielowi, nie było łatwo Władysławowi Łokietkowi, nie było łatwo Stanisławowi Leszczyńskiemu, nie jest łatwo i nam.

Nasze wysiłki, jako Króla elekta, zmierzają obecnie w kierunku „odbicia" w sposób demokratyczny, z rąk Bolszewii, Senatu.

Senat, o czym pisał biskup poznański Wawrzyniec Goślicki w dziele „*Optimo Senatore - Libri II*” oraz Kanclerz Wielki Koronny Jan Zamoyski w dziele: „*O Senacie Rzymskim - Libri II*” winien gromadzić elity państwa, współpracujące tak Królem jak z Izbą Poselską, w nawigowaniu sterami państwa.

Ustrój II RP przewidywał Senat składający się z 96 Senatorów, z czego Prezydent mianował 32 (1/3 składu Senatu). Było pięć kadencji Senatu od 1922 do 1939 roku. Ostatnia V kadencja rozpoczęła się 13 listopada 1938 roku:

„Senat V kadencji po raz ostatni zebrał sesję nadzwyczajną 2 września 1939 r., po wybuchu II wojny światowej, by znowelizować ordynację wyborczą tak, by pozwolić na łączenie mandatu z czynną służbą wojskową. Na czas stanu wojennego przekazał uprawnienia na rzecz izby o okrojonym składzie 19 osób. Ta izba nigdy się nie zebrała. (...).

Po zakończeniu wojny władzę w Polsce objęli komuniści, tworząc **Krajową Radę Narodową**. *30 czerwca 1946 roku przeprowadzono tzw.* **referendum ludowe** *(„3 x tak”), w którym 1. pytanie brzmiało: „1. Czy jesteś za zniesieniem Senatu?”. Wyniki zostały sfałszowane.”*

Wikipedia.

W latach 80-tych XX wieku powstał społeczny – ogólnonarodowy ruch społeczny „Solidarność”. Oprócz 21 postulatów ekonomicznych „Solidarność” zgłosiła postulat polityczny;

„Wasz Sejm, nasz Senat”!

Ustawą konstytucyjną (Mała Konstytucja) z 17 października 1992 roku, przywrócony został Senat.

Konstytucja z 2 kwietnia 1997 roku utrzymała Senat, który według tej Konstytucji funkcjonuje do dzisiaj.

W Polsce A.D.2023, w III RP władza Prezydenta, Senatu i Izby Poselskiej – Sejmu jest rozregulowana na korzyść Izby Poselskiej – de facto Izby Partyjnej i Prezydenta.

Senat jest w III RP lekceważony i kompromitowany.

Od samego początku transformacji, tzw. lewica np. „PSL", „SLD", „Nowa Lewica" oraz część „Platformy Obywatelskiej" opowiadały się za likwidacją Senatu.

Obecnie krążą po Polsce ruchy i osoby nawołujące do zniesienia Senatu. Nasza reakcja jest następująca:

Obejmujemy niniejszym, infamią i banicją *ipso facto,* osoby i formacje, nawołujące do likwidacji Senatu!

Andrzej Duda lekceważy Senat! Wystarczyłoby, gdyby powiedział, że poprawkom Senatu będzie się bacznie przyglądał, a bez tej lub innej poprawki Senatu, danej Ustawy nie podpisze! Niestety nic takiego nie ma miejsca! Andrzej Duda wyłącznie współpracuje z Izbą Poselską vel Partyjną.
Mamy, więc w Polsce A.D.2023 ustrój partiokracji – ochlokracji.

Dodatkowo Senat w III RP, mając bardzo ograniczone kompetencje, którego poprawki, Sejm – Izba Partyjna może odrzucić zwykłą większością głosów. Senat gromadzi obecnie Senatorów w 97% partyjnych. Tym samym, to szefowie partii politycznych zawiadują tak Posłami (partyjnymi) jak Senatorami (partyjnymi).

To nie w Senacie a w Sejmie – Izbie Partyjnej gromadzi się w III RP „elita władzy", bo to z Sejmu wynika Rząd i to Sejm obsadza stanowiska państwowe i spółki Skarbu Państwa.

Obecny Senat jest de facto „kwiatkiem" do bolszewickiej kufajki.

Widzimy obecnie zarysowującą się walkę polityczną o Senat, jako proces polityczny - jako początek walki Panów z Chamami, czyli docelowo walkę nowego Senatu o prawa Polaków w Polsce i na Świecie, traktowanych obecnie przez Sejm – Izbę Partyjną jak gojów.

Obecny Sejm – Izba Partyjna reprezentuje interesy: Ukraińców, Żydów, Niemców, Rosjan, Anglosasów. Zmiany partyjne w Sejmie – Izbie Partyjnej, co najwyżej zmienią ten szyk na: Niemców, Żydów, Ukraińców, Rosjan, Anglosasów lub inne permutacje. Interesów Polaków – gojów tam nie ma i ma nie być!

Musimy to zmienić, zaczynając od Senatu!

Chcielibyśmy, po wyborach parlamentarnych A.D.2023, widzieć więcej bezpartyjnych Polaków w Senacie (jako zdecydowana większość Senatorów) oraz znaczącą część bezpartyjnych Polaków w Sejmie – Izbie Poselskiej. Nie będziemy mieć nic przeciwko temu, by Posłowie i Senatorowie i inni, znajdujący się obecnie

przy władzy, a mający podwójne obywatelstwo, po wyborach parlamentarnych A.D.2023, opuścili Polskę! Czas najwyższy, by to nie Polacy opuszczali Polskę ale obcy!

Królestwo Polskie-Lehii funkcjonuje w formule Sejmu Walnego.

Z powodu „pandemii" i stanu zagrożenia epidemicznego, funkcję Sejmu Walnego przejęła od 2019 roku Nadzwyczajna Rada Senatu Królestwa Polskiego-Lehii, składająca się z Senatorów królewskich (z nominacji Króla), których liczba nie może przekroczyć 26.

Królestwo Polskie akceptuje Senat 100-osobowy, w którym docelowo winni zasiadać:

- 48 przedstawicieli Sejmików Wojewódzkich (16 x 3) wybieranych jawnie 75% większością.
- 26 przedstawicieli Prezydenta.
- 26 przedstawicieli Króla.

Daje to łącznie 100 Senatorów.

Chcemy obecny, bolszewicki Senat III RP, powoli konwertować na prawdziwy „Senat Królewski". Dlatego w dniu 16 lipca A.D.2023 zorganizowaliśmy w Krakowie Zjazd Elity Narodu Polskiego i zawiązaliśmy „Królewski Pakt dla Senatu".

Królewski „Pakt dla Senatu" – 16 lipca A.D.2023 - Kraków

Ideą królewskiego „Paktu dla Senatu" jest wyłanianie (poprzez składanie propozycji) najzacniejszych przedstawicieli – Polek i Polaków z danego Okręgu Senatorskiego – jako kandydatów do Senatu III RP oraz wspieranie tych kandydatów w walce politycznej.

1. Po Zjeździe z 16 lipca A.D.2023 udało się nam zaproponować kandydowanie do Senatu III RP następującym osobom:

- dr Lucyna Kulińska – Kraków – Okręg nr 33.

- Marek Słyś – Kraków – Okręg nr 32.
- prof. Włodzimierz Julian Korab-Karpowicz – Ziemia Opolska lub Ziemia Gdańska.
- Jarosław Kierznikowicz – Ziemia Słupsko-Wejherowska – Okręg nr 62.
- Stefan Grabski – Gdańsk – Okręg nr 65.

2. Szefem – koordynatorem Wyborów do Senatu została Pani Elżbieta Grabarek-Bartoszewicz z Gdańska.

3. Propozycja nazwy listy wyborczej kandydata:

KWW „Senat Królewski – Imię i Nazwisko"

lub

KWW „Senator królewski – Imię i Nazwisko"

4. Logo kandydatów:

„Cokolwiek czynią najznakomitsi, jest to nakazem dla innych"

Apelujemy do najzacniejszych Polaków, by odważyli się kandydować do Senatu w ramach naszej królewskiej inicjatywy, protekcji i wsparcia.

Możemy promować do 26 kandydatów.

Króluj Nam Chryste Królu!
Victoria in Jesu Christo Rex!

Dano 19 lipca A.D.2023 w Myszkowie, na Ziemi Korony Polskiej-Lehii, w Ósmym Roku Naszego Panowania.

Leh XVII Wojciech Edward I Rex Electus Poloniae-Lehiae

WPIS Nr 21/07/2023
DO METRYKI KORONNEJ
z 19 lipca A.D.2023

www.metrykakoronna.org.pl

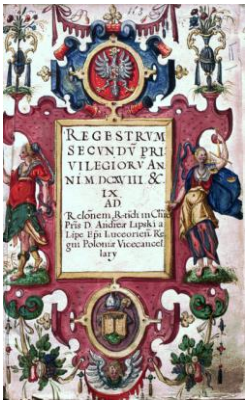

www.królpolski.org.pl

A.D.2020 - A.D.2033

Lata Łokietkowe

Lata Zjednoczenia Ziem Korony Królestwa Polskiego-Lehii

20 stycznia A.D.1320 – Koronacja Władysława Łokietka na Króla Polski po 244 latach od ostatniej koronacji Bolesława Śmiałego A.D.1076 (wyjąwszy koronację Przemysła II oraz Wacława II)

A.D.2022 - A.D.2025

Lata koronacyjne Bolesława I Wielkiego Chrobrego

Lata Zjednoczenia Ziem Korony Królestwa Polskiego-Lehii

A.D.1025 – A.D.2025

Millenium koronacji
na Króla Polski
Bolesława I Wielkiego Chrobrego

A.D.2023

Rok Leszka - Leha XV Białego
i jego syna
Bolesława V Wstydliwego (Cnotliwego, Roztropnego)

Zjednoczycieli Ziem Polski
w czasach tzw. rozbicia dzielnicowego

Leh XV – Leszek Biały

Bolesław V Wstydliwy (Cnotliwy, Roztropny)

A.D.MMXXIII